TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2008 m. rugpjūčio 12 d. *

Byloje C-296/08 PPU

dėl *Chambre de l'instruction de la cour d'appel de Montpellier* (Prancūzija) 2008 m. liepos 3 d. Sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo tą pačią dieną, pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje dėl ekstradicijos prieš

Ignacio Pedro Santesteban Goicoechea,

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas A. Rosas (pranešėjas), teisėjai U. Lõhmus, J. N. Cunha Rodrigues, A. Ó Caoimh ir A. Arabadjiev,

generalinė advokatė J. Kokott,
posėdžio sekretorius M.-A. Gaudissart, skyriaus vadovas,

* Proceso kalba: prancūzų.

atsižvelgęs į prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo 2008 m. liepos 3 d. Sprendimą, kurį Teisingumo Teismas gavo tą pačią dieną ir kuriuo prašoma priimti prejudicinį sprendimą pagal sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūrą remiantis Procedūros reglamento 104b straipsniu,

atsižvelgęs į 2008 m. liepos 7 d. Trečiosios kolegijos sprendimą patenkinti šį prašymą,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2008 m. rugpjūčio 6 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— I. P. Santesteban Goicoechea, atstovaujamo advokatės Y. Molina Ugarte,

— Prancūzijos vyriausybės, atstovaujamos E. Belliard, G. de Bergues ir A.-L. During,

— Ispanijos vyriausybės, atstovaujamos *Abogacía del Estado*,

— Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos S. Grünheid ir R. Troosters,

susipažinęs su generalinės advokatės nuomone,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su 2002 m. birželio 13 d. Tarybos pagrindų [pamatinio] sprendimo 2002/584/TVR dėl Europos arešto orderio ir perdavimo tarp valstybių narių tvarkos (OL L 190, p. 1, toliau – pamatinis sprendimas) 31 ir 32 straipsnių išaiškinimu.

2 Šis prašymas buvo pateiktas *Chambre de l'instruction de la cour d'appel de Montpellier* (Montpeljė apeliacinio teismo Parengtinio tyrimo skyrius) nagrinėjant bylą, gavus 2008 m. birželio 2 d. Ispanijos valdžios institucijų pateiktą ekstradicijos prašymą.

Teisinis pagrindas

Tarptautinės teisės aktai

3 Europos konvencija dėl ekstradicijos pasirašyta Paryžiuje 1957 m. gruodžio 13 dieną. Jos 10 straipsnyje „Senaties terminas“ nurodyta:

„Ekstradicija netaikoma tuo atveju, kai ir pagal prašančiosios, ir pagal prašomosios šalies įstatymus reikalaujamas asmuo yra atleidžiamas nuo teisminio persekiojimo ir bausmės dėl senaties termino.“

4 Europos konvencija dėl kovos su terorizmu buvo pasirašyta Strasbūre 1977 m. sausio 27 dieną.

Europos Sąjungos teisė

5 Konvencija dėl supaprastintos ekstradicijos tvarkos tarp Europos Sąjungos valstybių narių, parengta vadovaujantis Europos Sąjungos sutarties K.3 straipsniu, priimta 1995 m. kovo 10 d. Tarybos aktu ir tą pačią dieną pasirašyta visų valstybių narių (OL C 78, p. 1, toliau – 1995 m. Konvencija).

6 Pagal šios konvencijos 1 straipsnio 1 dalį:

„Šios Konvencijos tikslas – palengvinti (1957 m. gruodžio 13 d.) Europos konvencijos dėl ekstradicijos taikymą tarp Europos Sąjungos valstybių narių, papildant jos nuostatas.“

7 Konvencija dėl ekstradicijos tarp Europos Sąjungos valstybių narių, vadinamoji „Dublino konvencija“, parengta remiantis Europos Sąjungos sutarties K.3 straipsniu, priimta 1996 m. rugsėjo 27 d. Tarybos aktu ir tą pačią dieną pasirašyta visų valstybių narių (OL C 313, p. 11, toliau – 1996 m. Konvencija).

8 Jos 1 straipsnyje, be kita ko, nurodyta:

„1. Šios Konvencijos tikslas – papildyti šias konvencijas ir palengvinti jų taikymą tarp Europos Sąjungos valstybių narių:

— 1957 m. gruodžio 13 d. Europos konvenciją dėl ekstradicijos <…>,

— 1977 m. sausio 27 d. Europos konvenciją dėl kovos su terorizmu <…>,

— 1990 m. birželio 19 d. Konvenciją dėl 1985 m. birželio 14 d. Šengeno susitarimo (tarp Beniliukso ekonominės sąjungos, Vokietijos Federacinės Respublikos ir Prancūzijos Respublikos vyriausybių) dėl laipsniško kontrolės prie bendrų sienų

panaikinimo tarp valstybių narių (OL L 239, 2000, p. 19), esančių šios Konvencijos šalimis, taikymo <…>“

9 1996 m. Konvencijos 8 straipsnio 1 dalis suformuluota taip:

„Negalima atsisakyti taikyti ekstradiciją dėl to, kad pagal prašymą gavusios valstybės narės teisę vykdyti asmens baudžiamąjį persekiojimą ar taikyti jam bausmę negalima dėl senaties.“

10 Iš 1996 m. Konvencijos 18 straipsnio 2 ir 3 dalių matyti, kad ji įsigalioja praėjus 90 dienų nuo tos dienos, kai pranešimą apie priėmimo procedūrų pagal savo konstitucinius reikalavimus pabaigą perduoda paskutinė šią konvenciją priimanti valstybė narė. Kadangi konvenciją priėmė ne visos valstybės narės, ji neįsigaliojo pagal šią nuostatą.

11 1996 m. Konvencijos 18 straipsnio 4 dalyje įtvirtinta:

„Iki šios Konvencijos įsigaliojimo bet kuri valstybė narė, teikdama šio straipsnio 2 dalyje nurodytą pranešimą arba bet kuriuo kitu metu, gali pareikšti, kad ši Konvencija taikoma jos santykiams su tokį pat pareiškimą padariusiomis valstybėmis narėmis. Toks pareiškimas įsigalioja praėjus 90 dienų nuo jo deponavimo.“ (Pataisytas vertimas)

12 1996 m. Konvencijos 18 straipsnio 5 dalyje nurodyta, kad ji taikoma tik prašymams, įteiktiems po jos įsigaliojimo dienos arba po to, kai ji buvo pradėta taikyti santykiuose tarp prašymą gavusios ir prašymą pateikusios valstybių narių.

13 Pamatinio sprendimo trečia–penkta konstatuojamosios dalys suformuluotos taip:

„(3) Visos arba kai kurios valstybės narės yra daugelio ekstradicijos srityje priimtų konvencijų šalys, įskaitant 1957 m. gruodžio 13 d. Europos konvenciją dėl ekstradicijos ir 1977 m. sausio 27 d. Europos konvenciją dėl kovos su terorizmu. Šiaurės valstybės turi ekstradicijos įstatymus, kurių tekstai yra tapatūs.

(4) Be to, valstybės narės susitarė dėl šių trijų konvencijų, kurios visiškai ar iš dalies yra susijusios su ekstradicija ir sudaro Europos Sąjungos *acquis*: 1990 m. birželio 19 d. Konvencija dėl 1985 m. birželio 14 d. Šengeno susitarimo dėl laipsniško jų bendrų sienų kontrolės panaikinimo įgyvendinimo (susijusi su valstybių narių – konvencijos šalių, tarpusavio santykiais), (1995 m.) Konvencija dėl supaprastintos ekstradicijos tvarkos tarp Europos Sąjungos valstybių narių ir (1996 m.) Konvencija dėl ekstradicijos tarp Europos Sąjungos valstybių narių.

(5) Sąjungos siekis tapti laisvės, saugumo ir teisingumo erdve reikalauja panaikinti ekstradiciją tarp valstybių narių ir pakeisti ją perdavimo sistema tarp teisminių institucijų. Be to, pradėjus taikyti naują nuteistų ar įtariamų asmenų perdavimo sistemą vykdant baudžiamuosius nuosprendžius ar traukiant baudžiamojon atsakomybėn, galima panaikinti dabartinės ekstradicijos tvarkos sudėtingumą ir jai būdingas vilkinimo tendencijas. Tradiciniai iki šiol egzistavę valstybių narių bendradarbiavimo santykiai laisvės, saugumo ir teisingumo erdvėje turėtų būti pakeisti teismo sprendimų baudžiamosiose bylose laisvo judėjimo sistema, taikoma ir ikiteisminiams, ir galutiniams sprendimams.“

14 Pamatinio sprendimo vienuoliktoje konstatuojamojoje dalyje įtvirtinta:

„Valstybių narių tarpusavio santykiuose Europos arešto orderis turėtų pakeisti visus ankstesniuosius dokumentus, susijusius su ekstradicija, įskaitant Konvencijos, įgyvendinančios Šengeno susitarimą, III antraštinės dalies nuostatas, susijusias su ekstradicija.“

15 Pagal pamatinio sprendimo 31 straipsnį „Ryšiai su kitais teisės dokumentais“:

„1. Nepažeidžiant toliau išvardytų konvencijų nuostatų taikymo valstybių narių ir trečiųjų valstybių santykiams, šis pamatinis sprendimas nuo 2004 m. sausio 1 d. pakeičia šių konvencijų, taikomų valstybių narių tarpusavio santykiams ekstradicijos srityje, atitinkamas nuostatas:

a) 1957 m. gruodžio 13 d. Europos konvencijos dėl ekstradicijos, jos 1975 m. spalio 15 d. papildomo protokolo, jos 1978 m. kovo 17 d. antrojo papildomo protokolo ir 1977 m. sausio 27 d. Europos konvencijos dėl kovos su terorizmu nuostatas, susijusias su ekstradicija;

b) 1989 m. gegužės 26 d. Europos Bendrijų 12 valstybių narių susitarimą dėl ekstradicijos prašymų perdavimo būdų supaprastinimo ir modernizavimo;

c) (1995 m.) Konvenciją <…>;

d) (1996 m.) Konvenciją <…>;

e) 1990 m. birželio 19 d. Konvencijos dėl 1985 m. birželio 14 d. Šengeno susitarimą dėl laipsniško bendrų sienų kontrolės panaikinimo įgyvendinimo III antraštinės dalies 4 skyrių.

2. Valstybės narės, priėmus šį pagrindų [pamatinį] sprendimą, gali ir toliau taikyti galiojančius dvišalius ir daugiašalius susitarimus, jei tokie susitarimai leidžia išplėsti arba padidinti šio pagrindų [pamatinio] sprendimo tikslus ir padeda dar labiau supaprastinti arba palengvinti asmenų, kurių areštui yra išduoti Europos arešto orderiai, perdavimo tvarką.

Įsigaliojus šiam pagrindų [pamatiniam] sprendimui, valstybės narės gali sudaryti dvišalius arba daugiašalius susitarimus, jei tokie susitarimai leidžia išplėsti šio pagrindų [pamatinio] sprendimo nuostatas ir padeda dar labiau supaprastinti arba palengvinti asmenų, kurių areštui yra išduoti Europos arešto orderiai, perdavimo tvarką, ypač nustatant trumpesnius už 17 straipsnyje nustatytus terminus, išplečiant 2 straipsnio 2 dalyje nustatytą nusikalstamų veikų sąrašą, dar labiau apribojant 3 ir 4 straipsnyje nurodytus atsisakymo pagrindus arba dar labiau sumažinant 2 straipsnio 1 ir 2 dalyse nustatytą ribą.

Šios straipsnio dalies 2 pastraipoje minėti susitarimai negali turėti poveikio santykiams su valstybėmis narėmis, kurios nėra tokių susitarimų šalys.

Per tris mėnesius nuo šio pagrindų [pamatinio] sprendimo įsigaliojimo valstybės narės Tarybai ir Komisijai praneša apie šios straipsnio dalies 1 pastraipoje minėtus esamus susitarimus, kuriuos jos nori ir toliau taikyti.

Valstybės narės Tarybai ir Komisijai taip pat praneša apie naujus susitarimus, minėtus šios straipsnio dalies antroje pastraipoje, per tris mėnesius nuo jų pasirašymo dienos.

3. Kai šio straipsnio 1 dalyje minėtos konvencijos ar susitarimai taikomi valstybių narių teritorijoms arba teritorijoms, už kurių išorės santykius yra atsakinga valstybė narė, ir kurioms šis pagrindų [pamatinis] sprendimas netaikomas, tokie dokumentai ir toliau galioja tų teritorijų ir kitų valstybių narių santykiams."

16 Pamatinio sprendimo 32 straipsnyje „Pereinamojo laikotarpio nuostata" numatyta:

„Ekstradicijos prašymus, gautus iki 2004 m. sausio 1 d., ir toliau reglamentuoja su ekstradicija susiję galiojantys dokumentai. Prašymus, gautus po tos datos, reglamentuoja taisyklės, kurias valstybės narės priima pagal šį pagrindų [pamatinį] sprendimą. Tačiau bet kuri valstybė narė, Tarybai priimant šį pagrindų [pamatinį] sprendimą, gali padaryti pareiškimą, nurodydama, kad vykdančioji valstybė narė ir toliau priims sprendimus dėl prašymų, susijusius su veikomis, įvykdytomis prieš jos nurodytą datą, vadovaudamasi ekstradicijos sistema, kuri buvo taikoma iki 2004 m. sausio 1 d. Toji data negali būti vėlesnė kaip 2002 m. rugpjūčio 7 d. Minėtas pareiškimas skelbiamas (*Europos Bendrijų) oficialiajame leidinyje*. Jį galima atšaukti bet kuriuo metu."

17 Pagal pamatinio sprendimo 32 straipsnį Prancūzijos Respublika padarė tokį pareiškimą (OL L 190, 2002, p. 19):

„Pagal pagrindų [pamatinio] sprendimo 32 straipsnį <…> Prancūzija pareiškia, kad, kaip vykdančioji valstybė, ji ir toliau priims sprendimus dėl prašymų, susijusių su veikomis, įvykdytomis iki 1993 m. lapkričio 1 d., t. y. iki 1992 m. vasario 7 d.

Mastrichte pasirašytos Europos Sąjungos sutarties įsigaliojimo dienos, vadovaudamasi ekstradicijos sistema, kuri buvo taikoma iki 2004 m. sausio 1 dienos.“ (Neoficialus vertimas)

Nacionalinės teisės aktai

18 Pamatinis sprendimas buvo įgyvendintas 2004 m. kovo 9 d. Įstatymu Nr. 2004-204 dėl teisingumo pritaikymo prie nusikalstamumo pokyčių (*portant adaptation de la Justice aux évolutions de la criminalité*, JORF, 2004 m. kovo 10 d., p. 4567), šiuo tikslu į Baudžiamojo proceso kodeksą įtraukiant 695-11–695-51 straipsnius.

19 Be to, šiame įstatyme numatytos 1995 m. ir 1996 m. Konvencijas įgyvendinančios nuostatos.

20 2004 m. gruodžio 9 d. Įstatymu Nr. 2004-1345 pritarta 1996 m. Konvencijos ratifikavimui (JORF, 2004 m. gruodžio 10 d., p. 20876).

21 Ši konvencija buvo paskelbta 2005 m. liepos 8 d. Dekretu Nr. 2005-770 (JORF, 2005 m. liepos 10 d., p. 11358). Jame nurodyta, kad ji taikytina nuo 2005 m. liepos 1 dienos.

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

22 2000 m. spalio 11 d. Ispanijos vyriausybė, remdamasi 1957 m. gruodžio 13 d. Europos konvencija dėl ekstradicijos, kreipėsi su prašymu išduoti I. P. Santesteban Goicoechea už 1992 m. vasario ir kovo mėn. Ispanijos teritorijoje tariamai padarytas veikas, kvalifikuotas kaip kovinių ginklų laikymas, neteisėtas sprogmenų laikymas, neteisėtas naudojimasis svetima motorine transporto priemone, neteisėtas valstybinio numerio ženklų keitimas ir priklausymas teroristinei organizacijai. Šis ekstradicijos prašymas buvo atmestas 2001 m. birželio 19 d. *Chambre de l'instruction de la cour d'appel de Versailles* (Versalio apeliacinio teismo Parengtinio tyrimo skyrius) sprendimu, motyvuojant tuo, kad veikų, dėl kurių prašoma išduoti, atžvilgiu pagal Prancūzijos teisę suėjo senaties terminai.

23 2004 m. kovo 31 d. Ispanijos teisminės institucijos dėl I. P. Santesteban Goicoechea ir tų pačių veikų, kurios nurodytos 2000 m. spalio 11 d. ekstradicijos prašyme, išdavė Europos arešto orderį. Savo rašytinėse pastabose Prancūzijos vyriausybė nurodė, kad šį orderį buvo atsakyta vykdyti. Iš tiesų, atsižvelgiant į veikos įvykdymo datą ir pagal pamatinio sprendimo 32 straipsnį padaryto pranešimo datą, minėtas orderis galėjo būti laikomas tik paprastu prašymu laikinai suimti, kuris turi būti nagrinėjamas pagal iki 2004 m. sausio 1 d. taikytą ekstradicijos tvarką, t. y. pagal 1957 m. gruodžio 13 d. Europos konvenciją dėl ekstradicijos. Tačiau pagal Prancūzijos teisę veikos atžvilgiu yra suėję senaties terminai. Bet kuriuo atveju tuo metu I. P. Santesteban Goicoechea Prancūzijoje atliko laisvės atėmimo bausmę ir todėl perdavimas prašančiajai valstybei narei galėjo būti įvykdytas tik šią bausmę atlikus.

24 I. P. Santesteban Goicoechea turėjo būti išleistas į laisvę 2008 m. birželio 6 dieną. Kaip per teismo posėdį nurodė Ispanijos vyriausybė, kadangi Prancūzijos teisminės institucijos pažymėjo, kad atsižvelgiant į veikos įvykdymo datą ir pagal pamatinio sprendimo 32 straipsnį padaryto pranešimo datą yra neįmanoma taikyti Europos arešto orderio, 2008 m. gegužės 27 d. *Juzgado Central de Instrucción de la Audiencia Nacional* (Ispanija) pateikė prašymą laikinai suimti asmenį dėl tų pačių veikų, prašydamas jo ekstradicijos pagal 1996 m. Konvencija. 2008 m. gegužės 28 d. Respublikos prokuroras nurodė suimti I. P. Santesteban Goicoechea ekstradicijos tikslu.

25 2008 m. birželio 2 d. Ispanijos valdžios institucijos paprašė išduoti I. P. Santesteban Goicoechea pagal 1996 m. Konvenciją.

26 Generalinis prokuroras *Chambre de l'instruction de la cour d'appel de Montpellier* prašė patenkinti Ispanijos valdžios institucijų prašymą.

27 I. P. Santesteban Goicoechea atsisakė būti perduotas Ispanijos valdžios institucijoms, visų pirma manydamas, kad Ispanijos Karalystė negali remtis 1996 m. Konvencijos nuostatomis.

28 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodė, kad pamatinio sprendimo 31 straipsnyje numatyta, kad šis pamatinis sprendimas nuo 2004 m. sausio 1 d. pakeičia toliau išvardytų konvencijų, taikomų valstybių narių tarpusavio santykiams ekstradicijos srityje, atitinkamas nuostatas. 1996 m. Konvencija nurodyta pamatinio sprendimo 31 straipsnio 1 dalies d punkte.

29 Pamatinio sprendimo 31 straipsnio 2 dalyje numatyta, kad kai kurios valstybės narės, priėmus šį pamatinį sprendimą, gali ir toliau taikyti tam tikrus dvišalius ir daugiašalius susitarimus. Vis dėlto apie šiuos susitarimus jos turi pranešti per tris mėnesius nuo pamatinio sprendimo įsigaliojimo. Tačiau Ispanijos Karalystė šiuo klausimu nepateikė jokio pranešimo.

30 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas taip pat abejoja dėl pamatinio sprendimo 32 straipsnio aiškinimo, nes pagrindinėje byloje prašoma taikyti nuo 2005 m. liepos 1 d. Prancūzijoje taikomą konvenciją.

31 Šiomis aplinkybėmis *Chambre de l'instruction de la cour d'appel de Montpellier* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1) Jei valstybė narė, šiuo atveju Ispanijos (Karalystė), nepateikė pranešimo pagal <…> pamatinio sprendimo <…> 31 straipsnio 2 dalį apie savo ketinimą ir toliau taikyti dvišalius ir daugiašalius susitarimus, ar taikant šio pamatinio sprendimo 31 straipsnyje esantį žodį „pakeičia", ši valstybė narė santykiuose su kita valstybe nare, šiuo atveju (Prancūzijos Respublika), padariusia pareiškimą pagal pamatinio sprendimo 32 straipsnį, nebegali taikyti kitos nei Europos arešto orderio procedūros?

Jei atsakymas į šį klausimą būtų neigiamas, prašoma atsakyti į antrąjį klausimą:

2) Ar vykdančiosios valstybės narės padarytos išlygos leidžia šiai valstybei taikyti (1996 m.), t. y. iki 2004 m. sausio 1 d. priimtą (konvenciją), kuri šioje vykdančiojoje valstybėje vis dėlto įsigaliojo po šios pamatinio sprendimo 32 straipsnyje nurodytos datos, t. y. po 2004 m. sausio 1 dienos?"

Dėl sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūros

32 2008 m. liepos 3 d. laišku, kurį Teisingumo Teismo kanceliarija gavo tą pačią dieną, *Chambre de l'instruction de la cour d'appel de Montpellier* paprašė, kad prašymas priimti prejudicinį sprendimą būtų nagrinėjamas pagal sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūrą, numatytą Procedūros reglamento 104b straipsnyje.

33 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas šį prašymą motyvavo, nurodydamas, kad I. P. Santesteban Goicoechea, atlikęs laisvės atėmimo bausmę, buvo laikomas tik ekstradicijos tikslais vykstant ekstradicijos procedūrai, per kurią pateikiami prejudiciniai klausimai.

34 Susipažinusi su generalinės advokatės nuomone, Teisingumo Teismo trečioji kolegija 2008 m. liepos 7 d. nusprendė patenkinti nacionalinio teismo prašymą nagrinėti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pagal sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūrą.

Dėl Teisingumo Teismo jurisdikcijos

35 Iš sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad šis prašymas grindžiamas EB 234 straipsniu, nors išaiškinti prašoma pamatinį sprendimą, t. y. pagal ES sutarties VI antraštinę dalį priimtą aktą.

36 Tačiau pirmiausia reikia nurodyti, kad pagal ES 46 straipsnio b punktą EB ir EAPB sutarčių nuostatos dėl Teisingumo Teismo įgaliojimų ir jų vykdymo, įskaitant ir EB 234 straipsnį, taikomos ES sutarties VI antraštinės dalies nuostatoms atsižvelgiant į ES 35 straipsnyje numatytas sąlygas. Iš to matyti, kad EB 234 straipsnyje numatyta sistema yra taikytina Teisingumo Teismo jurisdikcijai priimti prejudicinius sprendimus pagal ES 35 straipsnį, atsižvelgiant į šioje nuostatoje numatytas sąlygas (šiuo klausimu žr. 2005 m. birželio 16 d. Sprendimo *Pupino*, C-105/03, Rink. p. I-5285, 19 ir 28 punktus bei 2007 m. birželio 28 d. Sprendimo *Dell'Orto*, C-467/05, Rink. p. I-5557, 34 punktą).

37 2000 m. kovo 14 d. Deklaracijoje, kuri įsigaliojo 2000 m. liepos 11 d., Prancūzijos Respublika nurodė, kad ji pripažįsta Teisingumo Teismo jurisdikciją dėl

ES 35 straipsnyje numatytų aktų galiojimo ir išaiškinimo šio straipsnio 3 dalies b punkte numatytomis sąlygomis (OL L 327, 2005, p. 19).

38 Tokiomis aplinkybėmis tai, kad sprendime dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą neminimas ES 35 straipsnis, o nurodomas tik EB 234 straipsnis, negali lemti prašymo priimti prejudicinį sprendimą nepriimtinumo. Juo labiau taip yra dar ir dėl to, kad ES sutartis nei tiesiogiai, nei netiesiogiai nenumato, kokia forma nacionalinis teismas turi pateikti savo prašymą priimti prejudicinį sprendimą (žr. minėto sprendimo *Dell'Orto* 36 punktą).

39 Be to, kaip savo pastabose nurodė Prancūzijos vyriausybė, nors iš Prancūzijos Valstybės Tarybos praktikos matyti, kad apeliacinių teismų parengtinio tyrimo skyriai, priimdami sprendimą dėl ekstradicijos prašymo, vykdo administracinius įgaliojimus, negalima daryti išvados, kad šios institucijos neturi teismo požymių EB 234 straipsnio prasme.

40 Iš tiesų pagal nusistovėjusią teismo praktiką prieš atsakydamas į tik su Bendrijos teise susijusį klausimą, ar prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusi institucija turi šių požymių, Teisingumo Teismas atsižvelgia į aplinkybių visumą, t. y. koks teisinis institucijos pagrindas, ar ji yra nuolatinė, ar jos jurisdikcija yra privaloma, ar jos procesas grindžiamas rungimosi principu, ar institucija taiko teisės normas, taip pat ar ji yra nepriklausoma (visų pirma žr. 2005 m. gegužės 31 d. Sprendimo *Syfait ir kt.*, C-53/03, Rink. p. I-4609, 29 punktą ir nurodytą teismų praktiką). Be to, nacionaliniai teismai gali kreiptis į Teisingumo Teismą, tik jei jie nagrinėja ginčą ir pagal nustatytą procedūrą turi priimti teisminio pobūdžio sprendimą (visų pirma žr. minėto sprendimo *Syfait ir kt.* 29 punktą ir 2006 m. balandžio 27 d. Sprendimo *Standesamt Stadt Niebüll*, C-96/04, Rink. p. I-3561, 13 punktą).

41 Neginčijama, kad apeliacinių teismų parengtinio tyrimo skyriai atitinka minėtas teisinės kilmės, nuolatinumo ir nepriklausomumo sąlygas. Ekstradicijos srityje jų dalyvavimas būtinas ir jie pagal teisminio pobūdžio procedūrą, per kurią yra

apklausiamas suinteresuotasis asmuo ir išklausomi prokuratūros atstovai rungimosi principo pagrindu, turi priimti sprendimą. Minėti skyriai kontroliuoja ekstradicijos teisėtumo sąlygas ir priima motyvuotą nuomonę. Jei ja atsisakoma išduoti asmenį, po įsigaliojimo baigiama ekstradicijos procedūra ir asmuo, kurį prašoma išduoti, išleidžiamas į laisvę. Be to, kaip savo pastabose nurodė Prancūzijos vyriausybė, nuo 1984 m. Kasacinis teismas pritaria, kad parengtinio tyrimo skyriaus nuomonė gali būti apskųsta kasacine tvarka remiantis formos ir procedūriniais trūkumais. Šiuo metu minėta galimybė pateikti kasacinį skundą įtvirtinta Baudžiamojo proceso kodekso 696-15 straipsnyje. Galiausiai Kasaciniam teismui pateikus kasacinį skundą įstatymo interesais dėl parengtinio tyrimo skyriaus nuomonės, jis priima sprendimą dėl esminių ekstradicijos sąlygų.

42 Iš visų šių aplinkybių aišku, kad Teisingumo Teismas turi jurisdikciją atsakyti į pateiktus klausimus.

Dėl prejudicinių klausimų

43 Pirmiausia I. P. Santesteban Goicoechea Teisingumo Teismo prašo pripažinti, kad jam taikant 1996 m. Konvenciją dėl veikos, kurios atžvilgiu *Chambre de l'instruction de la cour d'appel de Versailles* 2001 m. birželio 19 d. Sprendimu pripažino, kad pagal Prancūzijos teisę suėjo senaties terminai, ir nusprendė nevykdyti ekstradicijos, būtų pažeisti Sąjungoje taikomi bendrieji teisės principai, būtent: teisinio saugumo, teisėtumo ir griežtesnio baudžiamojo įstatymo negaliojimo atgal principai.

44 Jis tvirtina, kad nors konvencijos dėl ekstradicijos taikomos iki jų įsigaliojimo įvykdytoms veikoms, negalima laikyti, kad remiantis nauja konvencija dėl ekstradicijos galima iš naujo svarstyti galutinai išspręstas situacijas.

45 Šiuo atžvilgiu reikia konstatuoti, kad pirminiai atsakovo pagrindinėje byloje argumentai tiek, kiek jie susiję su problemomis dėl vėlesnio 1957 m. gruodžio 13 d. Europos konvencijos dėl ekstradicijos ir 1996 m. Konvencijos taikymo, nesusiję su atsakymu į prejudicinius klausimus ir pamatinio sprendimo 31 ir 32 straipsnių aiškinimu.

46 Tačiau reikia priminti, kad pagal ES 35 straipsnį į Teisingumo Teismą turi kreiptis ne šalys pagrindinėje byloje, o nacionalinis teismas. Tik nacionalinis teismas gali nuspręsti, kokius klausimus reikia pateikti Teisingumo Teismui, ir šalys negali pakeisti klausimų turinio (visų pirma dėl EB 234 straipsnio žr. 1965 m. gruodžio 9 d. Sprendimą *Singer*, 44/65, Rink. p. 1191, 1198, ir 1998 m. rugsėjo 17 d. Sprendimo *Kainuun Liikenne ir Pohjolan Liikenne*, C-412/96, Rink. p. I-5141, 23 punktą).

47 Be to, atsakymo į šio sprendimo 43 punkte atsakovo pagrindinėje byloje pateiktą prašymą pateikimas būtų nesuderinamas su ES 35 straipsniu Teisingumo Teismui suteiktu vaidmeniu ir su Teisingumo Teismo pareiga užtikrinti valstybių narių vyriausybėms ir suinteresuotosioms šalims galimybę pateikti pastabas pagal Teisingumo Teismo statuto 23 straipsnį, atsižvelgiant į tai, kad pagal šią nuostatą suinteresuotosioms šalims pranešama tik apie sprendimus dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą (visų pirma dėl EB 234 straipsnio žr. 1997 m. kovo 20 d. Sprendimo *Phytheron International*, C-352/95, Rink. p. I-1729, 14 punktą ir minėto sprendimo *Kainuun Liikenne ir Pohjolan Liikenne* 24 punktą).

Dėl pirmojo klausimo

48 Pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar pamatinio sprendimo 31 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad atsižvelgiant į šio straipsnio 1 dalyje esantį žodį „pakeičia“, dėl to, kad viena valstybė narė, šioje byloje – Ispanijos Karalystė, nepranešė apie savo ketinimą taikyti dvišalius arba

daugiašalius susitarimus pagal šio sprendimo 31 straipsnio 2 dalį, ši valstybė narė santykiuose su kita valstybe nare, šioje byloje – Prancūzijos Respublika, padariusia pranešimą pagal pamatinio sprendimo 32 straipsnį, negali taikyti kitos nei Europos arešto orderis ekstradicijos procedūros.

49 I. P. Santesteban Goicoechea teigia, kad žodis „pakeičia“ yra visiškai nedviprasmiškas ir kad Ispanijos Karalystei nepranešus apie norą ir toliau taikyti 1996 m. Konvenciją, ji negali būti taikoma Ispanijos Karalystės ir Prancūzijos Respublikos santykiams. Prancūzijos vyriausybės ir Komisijos rašytinėse pastabose siūlomas aiškinimas yra tik bendro pobūdžio išvada.

50 Tačiau Prancūzijos bei Ispanijos vyriausybės ir Komisija mano, kad pamatinio sprendimo 31 straipsnis pagrindinėje byloje neturi būti taikomas.

51 Šiuo atžvilgiu iš pamatinio sprendimo penktos, septintos ir vienuoliktos konstatuojamųjų dalių matyti, kad, siekiant panaikinti taikytinos ekstradicijos tvarkos sudėtingumą ir jai būdingas vilkinimo tendencijas, jo tikslas – pakeisti daugiašalę ekstradicijos sistemą tarp valstybių narių, pagrįstą 1957 m. gruodžio 13 d. Europos konvencija dėl ekstradicijos, perdavimo sistema tarp teisminių institucijų. Taigi minėtoje vienuoliktoje konstatuojamoje dalyje nurodyta, kad „valstybių narių tarpusavio santykiuose Europos arešto orderis turėtų pakeisti visus ankstesniuosius dokumentus, susijusius su ekstradicija“.

52 Pamatinio sprendimo trečioje ir ketvirtoje konstatuojamosiose dalyse minimos visų ar kai kurių valstybių narių taikomos konvencijos ir valstybių narių patvirtintos konvencijos, kurios sudaro Europos Sąjungos *acquis* ir kurioms priskirtina 1996 m. Konvencija.

53 Atsižvelgiant į pamatinio sprendimo konstatuojamosiose dalyse nurodytą tikslą, jo 31 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad santykiuose tarp valstybių narių šioje dalyje nurodytas konvencijas pakeis pamatiniame sprendime įtvirtinta Europos arešto orderio sistema. Šių konvencijų sąraše yra pamatinio sprendimo trečioje ir ketvirtoje konstatuojamosiose dalyse nurodytos konvencijos, taigi ir 1996 m. Konvencija.

54 Pamatinio sprendimo 31 straipsnio 2 dalimi leidžiama valstybėms narėms ir toliau taikyti pamatinio sprendimo priėmimo momentu galiojusius dvišalius ir daugiašalius susitarimus arba šiam sprendimui įsigaliojus priimti tokius dvišalius arba daugiašalius susitarimus, jei tokie susitarimai leidžia išplėsti šio pamatinio sprendimo tikslus ir padeda dar labiau supaprastinti arba palengvinti asmenų, kurių areštui yra išduoti Europos arešto orderiai, perdavimo tvarką.

55 Tačiau ši nuostata netaikoma pamatinio sprendimo 31 straipsnio 1 dalyje nurodytoms konvencijoms, nes jos tikslas – konkrečiai jas pakeisti paprastesne ir veiksmingesne sistema. Kaip Komisija nurodė savo pastabose, o Ispanijos vyriausybė pabrėžė per posėdį, pamatinio sprendimo 31 straipsnio 2 dalis taikoma kitoms konvencijoms, kuriomis valstybės narės labiau nei pamatiniu sprendimu palengvina ir supaprastina perdavimo tvarką ir toliau laikydamosi Europos arešto orderio.

56 Iš to matyti, kad 1996 m. Konvencija nėra pamatinio sprendimo 31 straipsnio 2 dalyje nurodytas dvišalis arba daugiašalis susitarimas, dėl kurio reikėtų pateikti pranešimą.

57 Be to, Europos arešto orderio sistema po 2004 m. sausio 1 d. gautiems prašymams taikoma tik pamatiniame sprendime, konkrečiai kalbant, jo 32 straipsnyje, numatytomis sąlygomis ir tik tuo atveju, jei vykdančioji valstybė narė pagal šią nuostatą nepadarė pareiškimo, siekdama nustatyti minėtos sistemos taikymo apribojimą laiko atžvilgiu.

58 Taip, kaip nurodė Komisija, pagal pamatinio sprendimo 31 straipsnio 1 dalį pakeitus šioje nuostatoje nurodytas konvencijas, šios konvencijos neišnyko ir liko svarbios pagal pamatinio sprendimo 32 straipsnį valstybės narės padarytame pareiškime nurodytais atvejais bei kitais atvejais, kai Europos arešto orderio sistema netaikytina.

59 Iš to matyti, kad pamatinio sprendimo 31 ir 32 straipsniai taikomi skirtingomis situacijomis, kurios viena su kita nesutampa. Iš tiesų, nors minėtas 31 straipsnis „Ryšiai su kitais teisės dokumentais“ reglamentuoja Europos arešto orderio sistemos taikymo pasekmes tarptautinėms konvencijoms ekstradicijos srityje, 32 straipsnis „Pereinamojo laikotarpio nuostata“ nurodo aplinkybes, kuriomis ši sistema netaikytina.

60 Šiuo atveju Prancūzijos Respublika pagal pamatinio sprendimo 32 straipsnį padarė pareiškimą, nurodžiusi, kad ji, kaip vykdančioji valstybė, ir toliau priims sprendimus dėl prašymų, susijusių su veikomis, įvykdytomis iki 1993 m. lapkričio 1 d., t. y. iki Mastrichto sutarties įsigaliojimo dienos, vadovaudamasi ekstradicijos sistema, kuri buvo taikoma iki 2004 m. sausio 1 dienos.

61 Taip yra tokiu atveju kaip Ispanijos valdžios institucijų pateiktas prašymas dėl I. P. Santesteban Goicoechea, nes veika, dėl kurios jis kaltinamas, buvo įvykdyta 1992 m. vasario ir kovo mėnesiais.

62 Kadangi šiam prašymui netaikoma pamatiniame sprendime numatyta Europos arešto orderio sistema, pamatinio sprendimo 31 straipsnis nėra svarbus.

63 Todėl į pirmąjį klausimą reikia atsakyti, kad pamatinio sprendimo 31 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad jis taikomas tik tuo atveju, kai taikoma Europos arešto

orderio sistema, o taip nėra, kai ekstradicijos prašymas susijęs su veika, įvykdyta iki valstybės narės pagal pamatinio sprendimo 32 straipsnį padarytame pareiškime nurodytos datos.

Dėl antrojo klausimo

64 Antruoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar pamatinio sprendimo 32 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad jis draudžia vykdančiajai valstybei narei taikyti 1996 m. Konvenciją, jeigu ji šioje valstybėje narėje buvo pradėta taikyti tik po 2004 m. sausio 1 dienos.

65 I. P. Santesteban Goicoechea tvirtina, kad pripažinus, jog pamatinio sprendimo 32 straipsnyje vartojamas žodžių junginys „ekstradicijos sistema, kuri buvo taikoma iki 2004 m. sausio 1 d.“ apima minėtą konvenciją, Ispanijos Karalystės ir Prancūzijos Respublikos santykiams taikomą tik nuo 2005 m. liepos 1 d., būtų prieštaraujama Prancūzijos Respublikos pagal minėtą 32 straipsnį padaryto pareiškimo raidei ir prasmei.

66 Prancūzijos bei Ispanijos vyriausybės ir Komisija mano, kad žodžių junginys „ekstradicijos sistema, kuri buvo taikoma iki 2004 m. sausio 1 d.“ pamatiniame sprendime naudojamas siekiant atskirti, pirma, ekstradicijos sistemą, įtvirtintą pamatinio sprendimo priėmimo momentu galiojusiose konvencijose, nurodytose jo konstatuojamosiose dalyse ir 31 straipsnio 1 dalyje, ir, antra, Europos arešto orderio sistemą, nustatytą pamatiniame sprendime, numatančiame, kad ji turi būti taikoma po 2004 m. sausio 1 d. pateiktiems prašymams. Šio žodžių junginio tikslas nėra nei „užšaldyti“ minėto 31 straipsnio 1 dalyje nurodytas konvencijas, nei sudaryti kliūčių 1957 m. gruodžio 13 d. Europos konvencija dėl ekstradicijos pagrįstos ekstradicijos sistemos pagerinimui.

67 Be to, Prancūzijos bei Ispanijos vyriausybės ir Komisija tvirtina, kad 1995 m. ir 1996 m. Konvencijos 2004 m. sausio 1 d. dar negaliojo, kad šiuo metu jos vis dar negalioja ir kad jos prarastų bet kokį veiksmingumą, jei valstybės narės negalėtų tęsti pagal jų nacionalinę teisę reikalaujamų jų patvirtinimo procedūrų. Tačiau šios konvencijos sudaro Europos Sąjungos *acquis,* kurį valstybės narės turi perimti, ir jos liktų naudingos tais atvejais, kai nebūtų taikoma Europos arešto orderio sistema, ir su ekstradicija susijusių santykių su trečiosiomis valstybėmis, dalyvaujančiomis 1985 m. birželio 14 d. Šengeno susitarimuose, atveju. Be to, Taryboje valstybės narės buvo skatinamos tęsti šių konvencijų ratifikavimą nepaisant pamatinio sprendimo.

68 Galiausiai Komisija atkreipia dėmesį, kad Prancūzijos Respublika gali bet kuriuo metu atšaukti savo pareiškimą, padarytą pagal pamatinio sprendimo 32 straipsnį, ir dėl to Europos arešto orderio sistema būtų nedelsiant taikoma. Todėl sunku suvokti, kodėl turėtų būti draudžiama laipsniškai daryti pažangą Europos arešto orderio srityje, taikant 1996 m. Konvenciją, po to, kai buvo pradėta taikyti pamatiniame sprendime numatyta sistema.

69 Šiuo atžvilgiu tiek iš pamatinio sprendimo konstatuojamųjų dalių, tiek iš jo 31 ir 32 straipsnių matyti, kad, atsižvelgiant į žodžių junginį „ekstradicijos sistema, kuri buvo taikoma iki 2004 m. sausio 1 d.“, pamatinio sprendimo 32 straipsnis taikomas visoms pamatinio sprendimo trečioje ir ketvirtoje konstatuojamosiose dalyse bei 31 straipsnio 1 dalyje nurodytoms konvencijoms. Šios konvencijos grindžiamos 1957 m. gruodžio 13 d. Europos konvencija dėl ekstradicijos, nes jos ją iš dalies pakeičia arba papildo. Taigi 1996 m. Konvencijos 1 straipsnyje nurodyta, kad jos tikslas – papildyti visų pirma 1957 m. gruodžio 13 d. Europos konvencijos dėl ekstradicijos nuostatas ir palengvinti jų taikymą santykiuose tarp Europos Sąjungos valstybių narių.

70 Tačiau, kaip teismo posėdyje nurodė Komisija, vartojant žodį „taikoma“ nereiškia, kad nurodytos konvencijos tampa taikomos tik dėl pamatinio sprendimo įsigalio-

jimo. Iš tiesų, kad konvencija būtų taikoma dviejų valstybių narių santykiams, šios turi būti įsipareigojusios pagal minėtą konvenciją.

71 Šis žodis negali būti suvokiamas kaip nurodantis tik konvencijas, kurios buvo iš tikrųjų taikomos tarp valstybių narių 2004 m. sausio 1 dieną.

72 Iš tiesų pamatinio sprendimo 32 straipsnio trečiame ir ketvirtame sakiniuose numatyta pareiškimo sistema siekiama išimties tvarka to paties straipsnio pirmame sakinyje numatytą sistemą taikyti ir tam tikriems po 2004 m. sausio 1 d. gautiems prašymams. Be to, lygiai taip, kaip niekas nedraudžia tam tikrose valstybėse narėse nuo pamatinio sprendimo priėmimo dienos iki 2004 m. sausio 1 d. taikyti ekstradicijos srityje galiojusių dokumentų, taip nėra pagrindų, draudžiančių valstybei narei po 2004 m. sausio 1 d. taikyti konvenciją, priklausančią ekstradicijos sistemai, kuri buvo pakeista Europos arešto orderio sistema tais atvejais, kai minėta sistema nėra taikoma.

73 Kaip teisingai nurodė Prancūzijos bei Ispanijos vyriausybės ir Komisija, 2004 m. sausio 1 d. data buvo nurodyta iš esmės siekiant nustatyti ribą tarp konvencijose numatytos ekstradicijos sistemos taikymo srities ir pamatiniame sprendime įtvirtintos Europos arešto orderio sistemos taikymo srities, kadangi pastaroji sistema apskritai turi būti taikoma visiems po 2004 m. sausio 1 d. pateiktiems prašymams.

74 Tokių konvencijų, kaip antai 1996 m. Konvencija, taikymas nepažeidžia pamatiniame sprendime numatytos Europos arešto orderio sistemos, nes pagal jo 31 straipsnio 1 dalį tokia konvencija gali būti taikoma tik tada, kai netaikomas Europos arešto orderis.

75 Todėl konvencijų ekstradicijos srityje taikymo po 2004 m sausio 1 d. tikslas gali būti tik ekstradicijos sistemos pagerinimas tokiomis aplinkybėmis, kai Europos arešto orderis nėra taikomas. Tačiau, kaip nurodyta šio sprendimo 58 punkte, konvencijos ekstradicijos srityje liko svarbios pagal pamatinio sprendimo 32 straipsnį valstybės narės padarytame pareiškime nurodytais atvejais ir kitais atvejais, kai Europos arešto orderio sistema netaikytina.

76 Toks tikslas tikrai neprieštarauja pamatinio sprendimo tikslams, nes, kaip matyti iš penktos konstatuojamosios dalies, pradėjus taikyti naują nuteistų ar įtariamų asmenų perdavimo sistemą vykdant baudžiamuosius nuosprendžius ar traukiant baudžiamojon atsakomybėn, juo siekiama panaikinti pamatinio sprendimo priėmimo momentu galiojusios ekstradicijos tvarkos sudėtingumą ir jai būdingas vilkinimo tendencijas.

77 Be to, 1996 m. Konvencijos taikymas dviejų valstybių narių santykiams atitinka Sąjungos tikslus. Šiuo klausimu reikia priminti, kad ši konvencija sudaro Europos Sąjungos *acquis* ir kad 1996 m. rugsėjo 27 d. Aktu Taryba rekomendavo ją patvirtinti valstybėms narėms pagal atitinkamus jų konstitucinius reikalavimus.

78 Galiausiai, kaip priminė Komisija, pamatinio sprendimo 32 straipsnyje aiškiai numatyta, kad valstybės narės pareiškimą, padarytą pagal šią nuostatą, galima atšaukti bet kuriuo metu, o tai, nesant patikslinimo šiuo klausimu, lemtų Europos arešto orderio sistemos taikymą nedelsiant net tai veikai, kuri įvykdyta iki atšauktame pareiškime nurodytos datos.

79 Atsižvelgiant į taip pripažintą teisę atšaukti pagal pamatinio sprendimo 32 straipsnį padarytą pareiškimą, negalima pagrįstai teigti, jog tokį pareiškimą padariusi valstybė narė neturi teisės taikyti 1996 m. Konvenciją po 2004 m. sausio 1 d. tam, kad ši konvencija būtų taikoma visų pirma situacijoms, kuriose Europos arešto orderio

sistema nėra taikoma, nors, kaip pabrėžė Komisija, šia konvencija buvo padaryta pažanga Europos arešto orderio srityje siekiant palengvinti ekstradiciją tarp valstybių narių.

80 Pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką procedūrinės normos paprastai laikomos taikytinomis visiems jų įsigaliojimo metu nagrinėjamiems teisiniams ginčams, skirtingai nei materialinės normos, kurios paprastai aiškinamos kaip netaikytinos iki jų įsigaliojimo susidariusioms situacijoms (minėto sprendimo *Dell'Orto* 48 punktas). 1996 m. Konvencijos 18 straipsnio 5 dalyje numatyta, kad ji taikoma prašymams, pateiktiems po to, kai ji pradėta taikyti prašymą gavusios ir prašymą pateikusios valstybių narių santykiams. Pamatinio sprendimo 32 straipsnyje numatyta, kad nuo 2004 m. sausio 1 d. gauti prašymai bus nagrinėjami vadovaujantis Europos arešto orderį reglamentuojančiomis nuostatomis. Jei abiem atvejais naujos normos taikomos ne nagrinėjamiems, bet po nustatytos datos pateiktiems prašymams, jos panašios tuo, kad taikomos prašymams, susijusiems su veika, įvykdyta iki naujų teisės aktų taikymo.

81 Atsižvelgiant į šias aplinkybes, į antrąjį klausimą reikia atsakyti, kad pamatinio sprendimo 32 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad jis nedraudžia vykdančiajai valstybei narei taikyti 1996 m. Konvencijos, net jei šioje valstybėje narėje ji pradėta taikyti tik po 2004 m. sausio 1 dienos.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

82 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

1. **2002 m. birželio 13 d. Tarybos pagrindų [pamatinio] sprendimo 2002/584/TVR dėl Europos arešto orderio ir perdavimo tarp valstybių narių tvarkos 31 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad jis taikomas tik tuo atveju, kai taikoma Europos arešto orderio sistema, o taip nėra, kai ekstradicijos prašymas susijęs su veika, įvykdyta iki valstybės narės pagal pamatinio sprendimo 32 straipsnį padarytame pareiškime nurodytos datos.**

2. **Pagrindų [pamatinio] sprendimo 2002/584 32 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad jis nedraudžia vykdančiajai valstybei narei taikyti Konvencijos dėl ekstradicijos tarp Europos Sąjungos valstybių narių, kuri buvo priimta 1996 m. rugsėjo 27 d. Tarybos aktu ir tą pačią dieną pasirašyta visų valstybių narių, net jei šioje valstybėje narėje ji pradėta taikyti tik po 2004 m. sausio 1 dienos.**

Parašai.